

АЗ СЪМ БЪЛГАРЧЕ...

От много месеци вече бе изчезнала радостта, бе пресекнала песента в този някога тъй весел и шумен дом. Сега децата се прибираха, от училище или от игрите, тихичко в къщи, сядаха край оскъдната трапеза, после, едно по едно, отиваха да се сгушат около майка си на ширния чардак.

И преди биваше така затихнало, но тогава те слушаха със затаен дъх кога ще хлопне портата и ще зачуят жадувания глас, тъй благ и властен.

Гласът на баща им!

Димитър Миладинов се връщаше от своите дълги обиколки и странствувания, всецяло отдаден на своето апостолско, учителско дело: да обучава децата в далечни краища, да събира родните песни, неопценимо богатство, да държи бодр духа на поробените си братя.

Децата зачуваха отдалеч познатите стъпки и литваха като волни птици да го посрещнат, да му целунат десница, да подирят с нетърпелив взор какъв армаган им носи в дисагите. Най-често това биваха книжки... И в дома им отново екваха смехът и песента...

Песните, които майка им Митра пееше с хубавия си глас. Техни, от Струга, само те бяха над сто, дори сто и петдесет... Песни кнашки, песни самовилски, овчарски, жаловни и смешни... Песни за жетва и гроздобер, за везане и предене, за сватба и хоро, песни нови, за нови народни тъги и радости, песни от дълбоки старини...

Тя предеше или шиеше, а от устните ѝ излитаха чудните звуци, които народът бе сътворил през хиляди години... А баща им седеше, обграден от децата, с най-малкото на колене и тихо ги галеше по косите, милваше лицата им...